

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.174 van 16 februari 2004
in de zaak A. 121.662/XIV-10.190.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. F. DISTER,
 kantoor houdende te 4000 LUIK,
 Avenue Blondin 11

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iranese nationaliteit, op 16 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 april 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 2 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LEMAL, die loco advocaat J. F. DISTER verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 30 juni 2000 en zich op dezelfde datum vluchteling verklaart; dat op 17 mei 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 25 april 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“U, een Iraans staatsburger van Perzische origine en afkomstig uit Shiraz, verklaarde Iran te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreesde omwille van uw politieke activiteiten voor de Hezb-ê Mihan Parastan (de vaderlandslievende partij).

U deed legerdienst in het militaire hospitaal van Shiraz van 1374 tot 1376 (volgens Iraanse kalender, komt overeen met 1995-1997 in Europese kalender). U werd ingezet als chauffeur van de chef van de Hefazat-Ettelaat (Ministerie van Informatie). In 05/1375 (07-08/1996) bent u na een conflict gedurende één maand opgesloten bij de Bassidj (ordedienst). Tijdens uw opsluiting bent u mishandeld en als gevolg hiervan hebt u het gehoor in uw rechteroor verloren. Nadien bent u voor de militaire rechtbank van Shiraz verschenen en werd u veroordeeld tot nog twee maanden gevangenisstraf en 80 zweepslagen.

De joodse dokter, Shapour Bent Yaghoub, kwam echter voor u tussen en kocht de zweepslagen af. Hij zorgde er ook voor dat u kon blijven werken voor de Hefazat-Ettelaat.

In 1375 (1996) werd u lid van de Mihan Parastan partij, waar de dokter voorzitter van was. Hijzelf was ook lid van de Hezb-ê Moussad (Mossad partij).

Na uw legerdienst startte u uw politieke activiteiten. U verdeelde kranten, video's en pamfletten in Shiraz en vanaf 1378 (1999) ook in Karaj. U ontving deze propaganda van Shahram Sabouri. In 1376 (1997) kreeg u van de dokter twee lidkaarten van de Bassidj-ê-Sepah. U ging maandelijks naar vergaderingen van de Bassidj, maar u was enkel lid omdat u op die manier geen problemen kende bij controles. Bij uw vertrek naar Karaj 1378 (1999) gaf u uw Bassidj-lidkaarten samen met kopies van andere identiteitsdocumenten af aan de dokter. Hij zou voor u een internationaal paspoort aanvragen zodat u in de Verenigde Staten kon verder studeren. In Karaj had de dokter een huis gehuurd en een winkel geopend als dekmantel voor uw propaganda.

In 11/1378 (01-02/1999) vroeg Shahram u terug te keren naar Shiraz omdat de partij ontmanteld was door de overheid en leden van de partij waren gearresteerd. Op 20/02/1379 (10/05/2000) bent u op vraag van Shahram naar Soul-Sangar gevlucht waar u van hem vernomen hebt dat de dokter was gevlucht en dat uw documenten bij zijn thuis in beslag waren genomen. Hij vertelde ook dat u gezocht werd, dat de politie bij u thuis was langs geweest, dat uw vader was gearresteerd en zijn winkel te Shriaz gesloten was. Uiteindelijk bent u op 20/03/1379 (10/06/2000) Iran ontvlucht omdat al uw documenten in handen van de overheid waren gevallen en u vreesde vervolgd te worden. Op 09/04/1379 (30/06/2000) bent u in België aangekomen, waar u dezelfde dag asiel heeft aangevraagd. U heeft intussen vernomen dat uw vader opnieuw is gearresteerd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken en later in dringend beroep.

Deze tegenstrijdigheden zijn van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantasten.

Zo stelt u op de dienst Vreemdelingenzaken dat uw vriend Shahram een Bassidj lidkaart had en dat hij deze toonde bij wegcontroles (verhoorverslag dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42). Terwijl u op het commissariaat-generaal zegt, zelf een lidkaart te hebben gekregen en niet alleen uw vriend Shahram (verhoorverslag Dringend Beroep, p. 10 en 16).

Bovendien is uw lidmaatschap van de Bassidj een totaal nieuw gegeven waarvan u op de dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt, hetgeen sterk bevreemdend is aangezien dit een essentieel onderdeel is voor de uitoefening van uw politieke activiteiten en aangezien u wel het lidmaatschap van uw vriend vermeldde bij de dienst Vreemdelingenzaken. Verder zegt u op de dienst Vreemdelingenzaken dat u met financiële hulp van de dokter een schoenwinkel opendeed te Shiraz in 1376 (1997) (verhoorverslag dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42), terwijl u op het commissariaat-generaal zegt dat de winkel van uw vader was en door hem was geopend in 1376 (1997) (verhoorverslag Dringend Beroep, p. 5). Daarnaast zegt u op de dienst Vreemdelingenzaken dat u naar Shoul-Sangar ging uit vrije wil om er nieuwjaar te vieren bij uw grootvader (verhoorverslag dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42), terwijl u voor het commissariaat-generaal stelt te zijn gevlucht naar Shoul-Shangar op vraag van de dokter (verhoorverslag Dringend Beroep, p. 11 en 14).

Omtrent de arrestatie van uw vader, verklaart u op de dienst Vreemdelingenzaken dat u dit telefonisch te weten kwam bij uw aankomst in België (verhoorverslag dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42) en dit in tegenstelling tot uw verklaringen op het commissariaat-generaal waarbij u zegt de arrestatie te hebben vernomen van uw vriend Shahram in Shoul-Sangar, in Iran (verhoorverslag Dringend Beroep, p. 14). Tenslotte zegt u op de dienst Vreemdelingenzaken dat beide winkels in Shiraz en Karaj werden gesloten (verhoorverslag dienst Vreemdelingenzaken vraag 42), terwijl u op het commissariaat-generaal zegt niets te weten over de winkel in Shiraz (verhoorverslag Dringend Beroep, p. 16).

Bovenstaande discrepanties zijn dermate essentieel dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, de door u ingeroepen problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zo verklaart u politieke activiteiten te hebben gehad die erin bestonden royalistische video's, kranten en pamfletten van de partij uit te delen. Maar uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het louter bezitten of verspreiden van verboden materiaal, waaronder satellietshotels, speeches op tape of video, literatuur die beledigend wordt geacht voor de Islam of oud beeld- en geluidsmateriaal van de Sjah leidt in de praktijk hooguit tot de oplegging van een geldboete. (zie landenrapport: situatie in Iran, Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken, maart 1998, p. 16). Bijgevolg is er in deze gevallen dan ook geen sprake van vervolging in verdragrechtelijke zin.

Bovendien zijn er de laatste jaren geen activiteiten van Monarchistische groepen binnen Iran waargenomen (zie Iran, Country Report, UNHCR, juni 2001, p. 93), waardoor eveneens kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw politiek activisme in Iran.

Tenslotte legt u een kopie van een convocatie voor van de Algemene Rechtbank van Yaft Abad kamer 121 (Teheran), gedateerd van 20/03/1379 (10/05/2000), waarbij u werd opgeroepen om te verschijnen binnen de week na ontvangst van de convocatie. Maar dit document wijzigt niets aan de aard van bovenvermelde motivering gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw vluchtrelaas.

De overige door u voorgelegde documenten (kopie van uw boekje van burgerlijke stand en vertaling, rijbewijs en schoolresultaten) zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen te wijzigen. Deze vier documenten betreffen immers enkel uw identiteit en uw studies en voegen niets toe aan uw vluchtrelaas. Verder dient te worden vermeld dat voor uw broer (o.v. 4989419) eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van de artikelen 1, A, 2), 32 en 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en van artikel 52, § 1, 2/, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij dit als volgt toelicht:

“En ce que le Commissariat Général aux Réfugiés et Apatrides fonde sa décision du 17 mai 2001 sur l’absence d’élément de nature à faire craindre des poursuites systématiques à l’encontre du requérant, ainsi que l’absence de crainte de persécution ou de danger au sens de la Convention de Genève dans l’hypothèse d’un retour éventuel.

Alors que, au regard de la réglementation en vigueur invoquée, les autorités compétentes devaient accorder au requérant la qualité de réfugié et l’autorisation de séjour sur le territoire belge, considérant d’une part le fait qu’au moment où celui-ci devrait retourner dans son pays d’origine, il existe toujours une crainte de poursuites systématiques en raison de ses opinions politiques, et considérant d’autre part la Convention de Genève en son article 32 qui dispose qu’aucun Etat contractant ne peut expulser un étranger que pour des motifs de sécurité publique nationale.

Considérant que le requérant ne constitue pas une menace pour l’ordre public ou la sécurité nationale, dans la mesure où à son entrée sur le territoire il s’est présenté auprès de l’autorité compétence afin de solliciter l’asile.

Considérant que l’article 1, A, 2) de la Convention de Genève de 1951 porte que le terme réfugié s’applique à toute personne qui, craignant avec raison d’être persécutée du fait de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques, se trouve hors du pays dont elle a la nationalité et qui peut ou, du fait de cette crainte, ne veut se réclamer de la protection de ce pays.

Considérant que cette disposition implique que l’autorité examine dans chaque cas sur la base des déclarations du demandeur d’asile et des circonstances de la cause, l’existence des persécutions visées par la Convention de Genève et le bien-fondé des plaintes du candidat réfugié, ce qui a été omis dans l’acte attaqué.

Que lors de son audition par le Commissariat général aux Réfugiés et Apatrides, le requérant a indiqué à juste titre qu’il faisait l’objet de pressions, et de menaces d’atteinte à sa vie de la part des autorités de son pays, en raison de ses opinions politiques.

Qu’il a dès lors décidé, par crainte d’atteinte à son intégrité physique, de fuir son pays d’origine.

Considérant que l’article 33 de la Convention de Genève, en ce qu’il est interdit aux Etats contractants d’expulser un réfugié sur les frontières du territoire où sa vie ou sa liberté serait menacée, est méconnu par le Commissariat Général aux Réfugiés et Apatrides.

Que renvoyer le requérant dans ces conditions serait en tout point contraire au respect du droit humanitaire.

Que le Conseil d’Etat ne peut ignorer les conditions dans lesquelles se déroulent les auditions devant l’Office des Etrangers et devant le Commissariat Général.

Que peu de temps est laissé aux candidats pour relater les faits qu’ils ont vécu, et dont il ne peut pas nécessairement apporter de preuve tangible.

Qu’il semble de plus que les paroles du requérant n’aient pas été fidèlement traduites lors de son audition devant le Commissariat Général.

Considérant par conséquent que les faits allégués par le requérant sont susceptibles de faire naître dans son chef une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève du 28.07.1951, de sorte que la demande d’asile ne peut au stade actuel de la procédure être considérée comme manifestement étrangère aux critères de la Convention précitée.

L’acte administratif est dès lors entaché de nullité pour excès de pouvoir.”;

2.1.2. Overwegende, waar de verzoekende partij de schending van artikel 52, § 1, 2/, b) van de Vreemdelingenwet opwerpt, dat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal is genomen met toepassing van de artikelen 63 en 63/3 juncto 52, § 2 van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij kennelijk de schending van deze laatste bepaling bedoelt; dat zij met een theoretische uiteenzetting over artikel 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie en de herhaling van haar standpunt dat zij wel degelijk uit vrees voor vervolging en voor aanslagen op haar fysieke integriteit het land van herkomst heeft verlaten, de diverse concrete elementen op grond waarvan de commissaris-generaal tot het tegendeel besluit niet weerlegt noch aantoonst dat de commissaris-generaal daarmee de grenzen van de hem door voormeld artikel 52 toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden; dat, daargelaten de vraag naar het toepassingsgebied van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, de verzoekende partij met

de algemene bewering van het tegendeel evenmin aantoonde dat haar leven of vrijheid in het land van herkomst effectief bedreigd zouden worden omwille van één van de omstandigheden, die in de betrokken verdragsbepaling zijn vermeld; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat artikel 32 van de Vluchtelingenconventie betrekking heeft op de uitzetting van als dusdanig erkende vluchtelingen en derhalve niet dienstig kan worden opgeroepen door de verzoekende partij; dat het middel in die mate onontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dit als volgt toelicht:

“Qu’en vertu du principe de bonne administration, le Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides, dans l’exercice de son pouvoir discrétionnaire, a le devoir de ne statuer qu’en parfaite connaissance de cause, après s’être mis dans les meilleures conditions pour apprécier l’opportunité de la décision.

Considérant qu’en d’autres termes, l’administration doit fonder sa décision sur un examen particulier des circonstances de chaque espèce, ce qui exclut notamment les décisions fondées sur une position de principe et générale.

En l’espèce, en prenant la décision attaquée sans prise en considération des éléments relatifs au cas concret du requérant, l’autorité administrative a pris une position de principe rigide, commentant ainsi un excès de pouvoir en méconnaissance du principe de bonne administration.

Que le Commissariat Général aux Réfugiés et Apatrides se doit d’apprécier en connaissance de cause ce qui n’a point été le cas in casu.”;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in essentie aanvoert dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen zonder de concrete gegevens van de zaak in aanmerking te nemen en dat hij aldus zijn bevoegdheid heeft overschreden; dat de verzoekende partij zich zelf beperkt tot een algemene bewering en volledig voorbijgaat aan de vaststelling van vijf concrete tegenstrijdigheden op grond waarvan op gemotiveerde wijze tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wordt besloten en aan de verdere concrete motivering op grond waarvan wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden politiek activisme van de verzoekende partij en op grond waarvan de ingeroepen problemen alleszins als onvoldoende zwaarwichtig worden beoordeeld; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending opwerpt van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel; dat zij in essentie aanvoert dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen zonder bijkomend onderzoek of ondervraging en dat alle asielzoekers dus niet op dezelfde wijze worden behandeld;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij is gehoord op de dienst Vreemdelingenzaken en op het commissariaat-generaal en dat zij haar asielmotieven en bezwaren ook in het verzoek tot dringend beroep heeft kunnen uiteenzetten; dat de commissaris-generaal niet verplicht is asielzoekers een derde maal te verhoren om hen met eventuele tegenstrijdigheden en vaagheden te confronteren; dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij in gelijke omstandigheden op een andere wijze is behandeld dan andere asielzoekers; dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.